

Šest pesmi

Ines Cergol Bavčar

kako lepa so imena
 kako zaresna so
 kako cvetejo
 kako ritualno tipajo
 v telo
 pod obode vek
 kako lepa so imena
 polna pljuča krika so
 geneza mrtvih skal
 nori drili
 bobnov
 spogledljivi vzdih
 citatnih besed
 partitura začetka
 in konca
 rahel rahel
 trpki dež
 brez poživil

*

tako vse belo
 kot novoletni prazniki

čas odlaga minerale na utrip hlinjene mladosti
 ki naletava čez robove strnjenih streh
 in vse je tako kot da ni
 še nikdar bilo
 razpljuskana gladina
 ostaja
 fascinantna podoba raja
 za zaprtimi vrati
 ključ je potopljen
 ob devinski skali
 na dno
 samo potapljanje
 večno potapljanje
 na vdih

*

razlita noga
 čez pladenj
 razlito nebo
 čez oči
 ki jih ni
 pladenj v srebro okovan
 odseva odmev
 pajki pletejo
 sliko odseva
 brez barvnega zrenja
 naprezajo niti
 čez prste
 nikamor premaknjenih nog
 je noga
 drobna in bela kost
 kost moje kosti
 kost brez oči

*

mrtev čas
 se plazi
 čez črne hrbte
 ne bliskajo strele
 iz trebuha žrela
 ne levijo se kače
 v kamnitih nočeh
 Pot gre
 počasi

svojo pot
 mrtev čas
 se lepi
 na bele ploskve
 soh
 na slan
 spomin
 solin

*

stisnjenost kamna
 med brinjem
 stisnjenost črne punčice
 v varen bodičav objem
 švigajo kače
 med grižami
 švigajo beli metulji
 čez kras
 nebo tik nad grmovjem
 tik nad goloto planjav
 ne dotakne se
 nebo se ne
 dotakne
 trav

*

besede
 potepuški psi
 se vračajo prihuljeno
 poležujejo pred
 vrati
 vohunijo pod
 okni
 prežijo na
 strehi
 iz njih vre vonj po
 mrhovini
 brusijo čekane ob
 kamne
 besede niso več
 posoda
 mojega imena
 besede
 duhovi potepuških psov